

കുമാർ കീ ടു ത്രിശ്ശൂ.

അധികാരി:

നാല്പത്തിഒന്ന് നാരായണമേനോൻ.

കു വാദ കീ ദ ത്ര ത്ര ത്ര.

സഹകരണ:

നാല്പത്തിഒന്ന് നാരായണമേനോൻ.

(രണ്ടാം പതിപ്പ്)

1927.

ചോദ്യം മന്ത്രി

~~കുവറ്റ് സ്ഥാപനം~~

ശ്രീമാൻ നാലപ്പുംട് റാറംയണമേനോനിൽക്കി
ന്ന തന്റെ ഉപാസനാർത്ഥത്തിയായ സാമാതിരിഡേവിയു
ടെ മുക്കാർക്കൽ മുതാ ഒരു “ക്ലോവിർത്തുള്ളി” ഹ
റൂവിഴ്സ്; എന്നാൽ നംമേം അഗംധമായ ചുടക്ലോ
നിരിൽ അഞ്ചു മഴക്കിഡപ്പാക്കണ. അതുകൊണ്ടും മുഖയ
സിരക്കൈ തട്ടിയിള്ളുണ്ടും ശക്തിമതംയും ഒരു സരസപ
തിപ്രവംധഭംഗിതും. ഈ പ്രസിദ്ധകവിയുടെ മറ്റൊ
സപത്രതുതികളിൽ കണ്ണിനും തന്നു ‘ക്ലോവിർത്തുള്ളി’
പ്ലൂള്ളതായ മുണ്ടവണ്ണപ്പല്ലും വന്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു
ഈട. ഇപ്രകാരം ഈ കൃതി മെച്ചപ്പെട്ടതിനു പലേ കാ
രണങ്ങൾ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാവ്യത്തിനും പൊതുവേജുള്ള മേഘപ്പു കമാവന്നുവിശക്തം മുണ്ടും, ഒ
ചന്ദ്രായുടെ ഭംഗി, അതാച്ചാര്യരാജാളിടുന്നു സ്വാരസ്യം ഇവ മു
ന്നമാണും അവശ്രമംയുള്ളും. മനസ്സുണ്ടും കലവും, ദേ

മവും, സ്വപ്നവദമങ്ങിനെയോ, അതു പേരെല്ല
എ കാവുത്തിനു മറ്റപറഞ്ഞ മുന്ന് ഇണ്ടാഡളം. അതിമനേംഹരംഡ രചനാഡും, അത്രുക്കുജ്ഞിഡായ
ശ്രദ്ധയങ്ങളുമുള്ള ഒരു കാവുത്തിനും കമാവസ്തു ഇജ്ജ
വും നില്ലുംവുമായാൽ അതിനു രംഗാനി വേറിട്ടുമെ
ന്നതിൽ സംശയമില്ലപ്പോം. ഇവ മുന്നം കനാപോലെ
വന്നുചെന്നിട്ടുള്ളതാണ് ‘കണ്ണൻറത്തുള്ളി’ജ്ഞാഡ പ്രധാ
നമംഡ ഇണ്ടം.

ഇതിലെ കമാവസ്തു കവിയുടെ സ്വപനതം അനുഭവി
ത്തെ ഗംഗം ചുഡിച്ചുതാണ്. നാംഡ നാലേന്നോബന്നു മുന്നി
യപതി ശ്രീമതി കാളിചുരായത്തു മാധവിയമ്മ ഒക്കാല
പ്രഗവത്തിൽ ഘരലോകപ്രാണ്ടയംഗതിനെപ്പുറിയുള്ള
ങൈ വിശാവകാവുമാണ് ‘കണ്ണൻറത്തുള്ളി’. എംബു
കാലത്തിൽ തന്നെ ശ്രവം തുടക്കംാഡിക്കും.

“കരേ അഴിപ്പാട്, മൊഞ്ച കഴിഞ്ഞ.
തെന്താ, ദേ കാഴികൊട്ടി, ചുംബ വികാരം;
ഒരാറേങ്ക മാറാറി തന്നെ—ഈ നിബജ്ഞം.
അഡിനാ ഹാ, കൊച്ചുക്കിടാഡു എങ്ങർഡ”.

அந்திலை வூஷுபம் தொட்டிலை ஸ்ரீவரம் மினவத்தையும், பத்துமாஸம் தாய்த்ருஷுவம் அங்கெவிழுப்புஏச் ஜூம் நாயிக் காக்காப்பனியூஷைமட்டத்தை. வூஷுத்திலை ஸவி, கெஞ்சங்கத்திலை ஸ்ரீஹித, செஷ்வத்திலை என்று, சங்கத்தை மலிஜூகு—இலை சில்லும்மாய் ஸகநத்திற்கு கவிஜூம் அரணேவரை வெகள்ளுத்தாங் தலைமாயினை லோகம் “களிமை காகோஷிக்குப்புமாயி” ஹோயி.

ாஞ்சியுடை நின்றாளத்தைப்பூரிய விலபிஜூனை ஹபுகாமமைக் காவுற்றின்ற ஸமாகிரிமாஸம் ஞாஶா மொகிட்டு வரிக்குஜியப்போ. பாஷ்மி, ஸூரஜாகெங்கூ ஹை ஸமஞ்சாஸாநமா, நிதுஶாய வேற்பாட்டுக்கா ஸ்தாஷ விப்புலங்கமா அதுகான் அதே குகை விலங்பகா புத்தினம் சோஷித்தாயி வாகிக்கிழப்பு; கங்காஶாத மறுங்காதாய ஞாஶாரத்திலோ அரதித் ஸமாநத்தூ. அபுகங்கா பரித்துப்பும் நித்துப்பும் மனஸ்தீயை அதை கொட்டுக்காந்தாருமாயு குகை ஞாஶாரமான் ‘களிமைத்துஷியிலை காளையாத’ ரோஷ்கு:

“அது என்னுமிகாலாம்பூடு—
நாக்குப்பிரங்கமெங்கோலீஸ்,
ஈதில் கஷிட்டு கவிதைக்குரையு
துக்கர் எதானென்ற மகாத்துவத்தை!”

ஶந்திலிரிஜ்ஞன கட்டினை காணவான் அதூர் குமாக்ஷி குடும்பத்தை ஏற்று ஒத்தியங்கொய வீதி கிளங்கே வழிநிதியிலீஜ்ஞனதே! வெடுப் பூவிழிகிடுங், மதவியிசை அறதிலிபூதெ சபிதூப் பூஷதிகிணங்க வெக்கின் கவியுடை ஒத்திலீல சுவத்தினை காட்டு யசைஜ்ஞாமெக்கிடுங், அதை ஸு வியாதிக் குத்தியாவ துக்கமாயுத்தைமே? அந்தேக்கத்தை ஸகந் வெடுப் பூதுக்குநாததின்னினை பூஷபூத்தைப்பூ. அதை கார்தா வங்கிலூப் வாக்குத்தைலூப் பிசுநாதத்தைலூப் அந்தங்கிதி ரிஜ்ஞாவெக்கின் மாருதே, உடை காவுருத்திக் குத்துவாங் பூஷபிஜ்ஞாத்துக். அதிலூப் விசங்கிதூப், விலாபகாவுப் புத்தின் கவியுடை ஸகந் வாய்க்காலிலேஜ்ஞா வகுக்கானதை விகாரமாயிடுபூக்கின், அதிகாரி

என புமத்தொர் வெட்டாதை வகுய்தான். புமத்தொர் பகுதியிலும் மலைப் பேரவேளிய தற்பெருமைகள் இரண்டு நாளைப் பூட்டி, அதை ஏற்றுத்தென் கழகம் புச் சிழுமிளங்கலை, புரமே ‘ஒருக்கோட்டுக்காய் சங்கதனி வெறுத்துத் தெருவேல, ஸபந்தகும்பாலூரில் ஹாவெட்டிரிஜ் கூதான்’ உத்தமங்காட்ட லக்ஷ்ணா.

“ஹக்கிடங், சிசினிரிலிடு
நாசன ஆரங் குவரைக்கிட்டி
மங்குஷுத்தாங் கநக்குத்தை, யேதே
நானித்துத்தினா பயுக்குமாக்கான!”

‘களூநிர்த்துஷ்டி’யுடைய புயானமாய குக்குஶாங்கா இதான் : ஏவிடாட கேங்கியங்கும் உத்தப்பேரிய பின்தா சுக்குலங்கும், ஸவிசேஷமாய தற்பெற்றுவளாங், அது போவாடுதமாய ஒருக்கேப்புஸமாயாங், ஹவைய்கூங் மின்தித்தில்கிட்க்கிட்க்கானது காங்காங்.

‘புராகோங்கு ‘களூநிர்த்துஷ்டி’ ஏற்றுஷும் ஸவி சேஷமாய உடை ஸமாநத்தையுங்கா’ என்றிஜ்ஞதே.

വള്ളത്തോർക്ക് സംഘത്തിന്റെ ഉച്ചാധകനായ നംവ
 പ്രംബനൻറു കൂടിയിൽ ചെന്നും വേണ്ടണതംയ ഭംഗി
 തിക്കും വരുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ അനുഭവമില്ല. വള്ള
 തോർക്കുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രധാനമാനങ്ങളിൽ ഒ
 നീ ചെന്നാവിശേഷം തന്നെയാണ്. അതുപെട്ടെന്നുമായ
 പദപ്രഞ്ചം, രസത്തിനു യോജിച്ചുള്ള ശബ്ദഭംഗി,
 നിരത്തുകവരണകളുടെ അഭാവം, സ്നേഹപ്രകടനത്തിലുള്ള
 നിഷ്ട്ടം മുഖ്യം ചെന്നാഡാഗതിൽ പ്രാധാന്യ
 ദരിയവ. ഇക്കാൽത്തിൽ വള്ളത്തോർക്കുപ്രസ്ഥാനം ചി
 കയ്യു നിൽക്കുന്നവനുള്ളതോ ശത്രുക്കം തക്കുള്ള സംഖ്യ
 തിക്കും. ശ്രീമാൻ നംവപ്രംബനൻറു ജൂഡ കൂടി ഇതിനു
 എത്രയും യോജിച്ചുതായ ലക്ഷ്യമാണ്. ദ്വിതീയംക്കര
 പ്രംബം കവി ‘കണ്ണനീർത്തുള്ളി’യിൽ ദീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല
 കില്ലും, അതിന്റെ ശബ്ദാലങ്കാരത്തിനു കരിടകരക്കി
 ലും ഹാനി വന്നിട്ടുണ്ടാണ് പരയാൻ സഹ്യങ്ങാൽ
 എഡക്കുമ്പോൾ തൊന്തന്നില്ല. അവന്നുപ്രംബം എല്ലാക്ക
 തതിലും തിക്കത്തു കാണാനുണ്ട്. നേരുത്തു ഇഴവൻ കനാ

മുകോണ്ട നിരുള്ളുന്നമാതിരി, പദ്ധതിലെങ്കാം പ്രംബ
മേംട്ടുക എന്നത് എല്ലാതുറം തുതികളിലും, അനുച്ചി
തംതന്നെ; വിലാപകംവുംജീവിൽ വിശ്രഷ്ടിലും, രസവ
എല്ലും പേണ്ടതുറയ ദബ്ദം തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് കവി
അടയ വബുതായ മുണ്ണം. അതു ‘കണ്ണനിർത്തുള്ളി’യിൽ
സംഗ്രഹിച്ചുണ്ട്.

ശത്രുഗുരുത്വിന്റെ മുണ്ണം നോക്കുംഡാനെങ്കിൽ,
‘കണ്ണനിർത്തുള്ളി’ എറബും ഭേദങ്ങൾക്കില്ലെങ്കിൽ ഒരു
കംപ്യൂറതാമാണ്. സ്ഥായിജംഗ ശോകത്തിനും ഉതകും
തതായ കെരംററ അതശാമകിലും മുഴു തുതികിൽ, റ
സതരുവാടികൾ ‘ആളുപരിശോധനകൾ’ നടത്തി
യാൽ ശ്രീടി, കാണക്കയില്ല. മരറാന്തസ്സാം മുണ്ണം
ഞാഡായാഡും, അരനുംചിത്രം എന്ന ഒരു പോഷം മതി
ക്കു തുതിയെ നില്പുംരമംക്കുന്നതിനും. അതശയംഖാടുടെ
വിത്രുലിയും കൗചിത്രുവും ‘കണ്ണനിർത്തുള്ളി’യെ അ
തുരുതു ചുക്കോട്ടിക്കിൽ അത്രോധണം ചെബുളിലുംബിഡി
നാ. ഏഴാംഡം വിച്ച ഒരു ചിന്തനോ അഭിപ്രായമോ ന

മുടെ കവിയിൽനിന്ന് ഘോഷിച്ചാലീപ്പ്. ‘കണ്ണനീർത്തു
ഇല്ല’യിൽ അവിടവിടെ കാണണ്ട പ്രംക്ഷേപത്തികളും
ഡക്ടിവാഡണളും എല്ലാം കവിയിടെ മനസ്സിൽഇല്ല
അനന്തരപരമായിട്ടുള്ളതു മാറ്റമണം. നോക്കുക:

അഹോ! ഒരത്തിൽ കെട്ടംഗമമെന്തു
ചെംബൾപട്ടക്കാണിട്ടു ചെംതിംഗത്തംമാ? ”
“ഞനിയുവസ്യക്കൈയെചുത്തി—
എനിശ്ശേഷ തുണം നിലനിന്നിട്ടുണം!”
“വെളിച്ചുമെങ്ങാ നിഴചെംപ്പുമണ്ണ—
ഞണ്ണുയോ മനിചെന്നിതിത്തെ.”
“.....വെയിൽ തട്ടി വേണം
ഇളച്ചു ചെംതും ചെടി വേർ ചിംപും.”

ഇതിനെ എവിടെ എടുത്തുനാണിയാലും കു
ണാം. സംഭാഗത്തുംഗാരം വല്ലിക്കണ്ണതിൽ പോലും
കവി അവസരങ്ങരാം തന്റെ സ്ഥിതിയേയെ മറ
ക്കാനില്ല:

“അന്നോന്നുസംഖി അക്കളിൽ തിരുവാക.
ഉള്ളഭൂമല്ലാമിയ കാടു എഞ്ചറം
അമൃതാശ മുഖമാപുര ദച്ചൻ—
മാനദംമെന്തല്ല നാകന്തില്ല!”
“എന്നു മുഖം തോനാ ദുർജ്ജര സംശ്ലിം

ആത്മനാരാ വനാ വാനാപി ആനിൽ;
 രൂരാണാവാക്കുങ്ങൾ റൂഷിബിട
 വൈക്കുമനുടർ വിലവൈച്ചിക്കാ!''
 ''ഞയിൽ വിഗ്രാത്തിക്കരൻ മുഹമ്മദ്..
 വാഴാസമം നിന്മലഭവതീത്പാ:
 തമിവ്യദിപ്പിപ്രസരത്തിലേതു
 പിനം ചണിപ്പുചുടിയാകയില്ല!''

കവിജുടെ വാസനാബലങ്കരയും പ്രതിംപ്രസര
 തേയും പ്രത്യുഷപ്പെട്ടതുന്ന നവനവഞ്ചിയ ഉണ്ടാവ
 സൗഖ്യം ഉപമകളിം ഇം ചെറിയ കുതിയിൽ പാലയിട
 ത്തുമണം. അവ കട്ടുരക്കാഡും പ്രകൃതിക്കിൽനിന്നു നേരി
 ടട്ടുത്തിട്ടിളിവയംണ്. അദ്ദേഹത്തിനേരം ലോകം മുക്കി
 ഞാളിം ലതകളിം പുല്ലുകളിം പക്ഷികളിം കൊണ്ട് നീറം
 തെതിരിപ്പുന്ന. സങ്കേതവസ്തുക്കൾക്കു കവിതയിൽ റൂം
 യഥാള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റാറി തക്കിപ്പുന്നതിനു നോൻ തെ
 ഞാറിപ്പുകിലും, 'കണ്ണനിർത്തുളി'യിൽ കോക്കങ്ങളേ
 യും അരയന്നാണുണ്ടും എല്ലം കന്നപേ കുഞ്ചുകൾ
 തിൽ സന്തോഷമേ ഉള്ള. ശ്രദ്ധയൽ വിടരുന്നുന്നതും,
 .

താമര ശ്രീവാഹംവന്നതും ക്രിംഗാതെ പ്രതിവർഗ്ഗനം ശത
ക്കാമെന്ന തെളിച്ചിട്ടുംനൈക്കിലും നൃമുടൈ കവിജ്ഞ സാ
ധിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ നാലപ്പുടനു പ്രതി
വർഗ്ഗനയിലും അസാരംന്നുമായ പാടവം ഇംഗ്ലീഷ് കുതി
രിൽ നല്പവർഗ്ഗം തെളിത്തുകാണുന്നാണ്. ആ മരണ
പിവസത്തിന്റെ ഉദയം വർഗ്ഗിച്ചിരിജ്ഞയ്ക്കു നേരുക്കു:

ചൊണ്ടാമരത്താരെതിരാം മുവങ്ങു—
ടനം ദിനം നിറുത്തിൻനിന്നുണ്ട്;
ഇളം തഴിച്ചാൽ തുടന് രൂതയം
കാണിച്ചിട്ടുപുണ്ണിരിജ്ഞം ചൊഴിച്ചു”

ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങിയതുയെ പിവസം എത്തുപുകാരം
ഇങ്ങണ്ടു ഭയക്കരമംകുത്തിന്നീൻ!

“കഴിതു, കമുള്ളതി എന്നു ജീവം.
പ്രഭാതമെൻ കണ്ണിലിഡിഞ്ഞെക്കു!”
അനാജിട്ടനീവില കൂടി; എത്തു
വെറ്റജീവിച്ചു തങ്ചാൻ ക്കി ദിരം
നൈരം നൈ കുഞ്ഞുമുംചു അട—
പ്രിടിച്ചുവാ ലോകവുഡൈരാത്താം?”

‘ ഇരിപ്പുടം ഡീക്കാൻ; ചുറപാടം
 ഇപ്പുളിജപ്പ്, കനിവൻ യരകൻ;
 അസപ്പമിക്കണ്ണ മുകമ്പുരപ്പിൻ
 നേരേക്കാടിയിട്ടെന്ത? — തു ഭരണം’

ഇപ്പുകാരം മന്ദേശകമായ വേദന ഇനിപ്പിജ്ഞന
 ചല്ലുനകർ നവീനമലയംളിത്തിൽ വളരെ ചുരക്കുമാം
 സിട്ടേ ഉള്ളിവെന്ന് ആരം സമതിജ്ഞം.

കവിത വാസനകൊണ്ട് വെറുതെ എഴുതാവുണ്ട്
 ഒരു വിനോദമാണെന്നാണ് ചില അളളികളിട അഭി
 പ്രായം. വാസനയും പരിചയവുമുള്ള കാരളികൾക്കും ദ്രോ
 ക്കുമ്പാം എഴുതുന്നതിനു വലിയ പ്രധാനമുന്നാകയില്ല;
 അതു ചിലക്കും ഒരു വിനോദമായിട്ടും ഇരിജ്ഞം. ഏ
 നാൽ അലോചിച്ചു, മനസ്സിക്കാതിയും, ചല്ലിജ്ഞന്ന
 വികാരങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടും എഴുതുന്ന കാവ്യങ്ങളിലേ
 ലേ കവിതാഭേദി വാസ്തവത്തിൽ പരിലസിജ്ഞയുള്ള.
 അപ്പുകാരം മനസ്സുവെച്ചും ചിന്തിച്ചും എഴതിയിട്ടുള്ള
 കുതിയാണിൽ. തന്റെ ‘കണ്ണനീർത്തുള്ളി’ജ്ഞാദി മം

മാത്രം കന്ന വെരുത്തെന്നാണ്. എത്തിനായികും! എല്ലാംകുറഞ്ഞം കമ്മനിയമാണു ഈ ‘ക്ലോറിൻ്റു ഇളി’യെ ഒക്കൊള്ളിപ്പേഡി ഒരു വിലയേറിയ മുത്തുമന്തി ചെ എന്ന പോലെ എന്നുണ്ടാം തിങ്കമാറിയ നിഃബന്ധ ചാരിതാത്മകരംകുംളിച്ചം, സംശയമില്ല.

കെ. എം. പണിക്കർ, എം. ഓ. ഓ. (Oxon)

ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରତିକାଳୀନ

ଅନ୍ତର୍ମୟରେ ଏହାରେ କୁଳାଳର କାଳୀନ
ବ୍ୟାଙ୍ଗରେ ପ୍ରବେଶିବୁ ବ୍ୟାଙ୍ଗରେ କାଳୀନ
ଅରକାଳର ପ୍ରାଚୀରେ କାଳୀନ
କାଳୀନରେ କାଳୀନରେ (ମହାନ୍ତର) ବ୍ୟାଙ୍ଗର
ଅରକାଳର କାଳୀନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣରେ
ଅନ୍ତର୍ମୟରେ ଅରକାଳର ପ୍ରାଚୀରେ
ଅନ୍ତର୍ମୟରେ ଅରକାଳର ପ୍ରାଚୀରେ

ବ୍ୟାଙ୍ଗରେ

ക ബി നീ ര അ ഉള്ള) .

I

ഞാനിൽ ചിന്താരകലങ്ങൾ കണ്ണി-
നിപിൽപ്പിടിപ്പിച്ചും കേംടു ചെട്ടി;
അടിച്ചടച്ചൻ എന്നാടിനുകംജിതാദാഹ:
പ്രവഞ്ചമേ, നിയുറുത്തെന്നെയെന്നു!

കടക്കപ്പുറത്തെപ്പാടിമല്ലിട്ടിച്ച-
ച്ചട്ടുണ്ണ; തട്ടിക്കുഴയ്ക്കിതൊപ്പും:
സനംതനം മാത്തനിശ്ചാരനാർഥം
സർഫ്റ്റമം കണ്ണ സ്വരിപ്പുയുമോ?

അംഗ്രേഷ്യിലെന്തിന്നുമലംബവരാറെ
ചിക്കൈയൊരാളേംഡി ചുക്കപ്പുവൻ്റോ?
എന്തിനാടൻ താൻ കരി തേച്ചു മേലേ?
ജഗത്തിതിനുത്തരശോതിച്ചെട്ട്!

എൻ പ്രാണനിശ്ചാസമടര്രു വേണു
പാഴുപ്പുകളിൽക്കൊച്ചു ഞാനു തീപ്പുംഡ;
അതവട്ടു—എന്തിനു തജിത്രു നിൽക്കു—
മവന്നരയച്ചു കരിച്ചിട്ടു !

അതേ, തന്ന തല്ലിയച്ചു കണ്ണിർ—
കടര്ക്കൈകു മരത്തുകളോ കിടപ്പു?
നാൻ ക്രൂണ്ടത്തെന്നറ ശവം ചവട്ടി—
പ്പുംക്കെന്നാംരിപ്പുംക്കുയരത്തിലേജ്ഞോ?

മിനെഴുവക്കും കൂരിച്ചുട്ടി
ചുണ്ണിവിതക്കായലിന് സ്ത്രീകൾ
വറിപ്പേതനോ വില തുടക്കമാന
വിചചു കൊള്ളേറുവതിനാതാണോ?

അരാന്ത, മജ്ജംത, മവള്ളിയ -
മീ ലോകഗേംഡം തിരിയുന്ന മാർദ്ദം;
അരതിക്കലജാണണം മിടത്തിക്കന്ന
നേരക്കുന്ന മന്ത്രൻ കൂദയെറ്റു കണ്ടു!

ഈ പഠം കാരിക്കുകൾ തുട്ടി ശിട്ട് -
തിടിച്ച വൈരപ്പോടി ചിന്നിടം നാി,
മഹത്പരമേ, മുത്തുവിൽനിന്നെനില്ലെ -
ഡാനാപരതപരത്വായ കൂട്ടു കംട്ടം?

ചെന്താമരത്തംരത്തിരാം മുഖംത്താം -
 ടനം ദിനം നിദ്രയിൽനിന്നാണ്;
 ഇഴം തളിർച്ചുംത്തു തുടന്ന് റുതം
 കണ്ണിട്ട് പൂപ്പുന്നവിശും വേംഴിച്ച.

കളിച്ച തെത്തെന്നയലിറങ്ങി മേരേൽ -
 തക്കിച്ച നീക്കൈപ്പുനിന്നിർക്കണ്ണത്തെ;
 തുളിയുമോചയ്ത്തിരകൊണ്ട് മന -
 മനന്തി വംശപസ്ഥിയെല്ലുരസ്സും.

ശ്രൂരോത്തു സദ്പാസരം, ബുലാൽ നീ
 മരിഞ്ഞുമെൻ ജീവിതബന്ധമന്നായ്!
 അരയോം, ഇഗ്രഹത്തിന് കെട്ടംഗമെന്തും
 വേംന്നവട്ടകേരണിട്ട് ചൊന്തിന്തതംകോ!

തപിച്ച നീങ്ങം, വിധിയെൻ്തെല്ലാം-
ടടിച്ച വല്ലാത്തടി കാണംകരുലം;
എന്നാലതിപ്പോഴുടന്തിനാതെ
നില്ലണ്ടിതോ, ദിവഭരം ചുമപ്പാൻ!

അരല്ലുകിലേതേരു ദിവപായക്കിവും
വാട്ട്; വന്നാലുമതിനേൻം തുട
അരത്രും സഹിയ്യുന്ന മനസ്സംത്രു-
ണാകന്നതല്ലോ ഉചനസ്പദാവം!

ഉയക്കിടന്നു, മിചിനാറിലിട്ട്
മുക്കുന്ന കുറും മ്ലവനെനകൾില്ലി
മനപ്പുള്ളതനേം കനകത്ത, വൈഗേരം
പാണിത്രരഞ്ഞിനാവയുക്കതമംക്കംൻ!

കരണ്ടു തേൻ പെതയു കണക്ക്; പോലും
പറഞ്ഞു മാൻപുണ്ട് കിടന്നുള്ളു:—
കംണായാർ! എന്നുമതാനു ഭോലി—
നീരംകിൽ നിന്മം ജീവതമല്ലോ ലോകൻ?

എന്നല്ല, നിങ്ങുതനാജാതി പോലും
സുവഞ്ചിലേ ഒഴും പതിജ്ജയിള്ളു:
പതിച്ച കണ്ണിരിനൈയംഗ്രേ മണ്ണിൽ—
പൂര്ണമായും കാണിത്തല്ലോ!

ശംഖചുകൊപ്പംകൈനെറ്റു ശിരസ്സിലും—
നൗഡോഷ, മിച്ചപ്പടി, ദധിഃയ, നീ:
കല്യാണമായും നിന്നു ഇഗ്രാതിതേനെറ്റു
കണ്ണിനു കംകേംകുള്ളുമായി!

അരകം വൈറ്റം പെറിയുള്ള, കിതിൻ പുന്നരേത-
പുത്രിലേ മന്ത്രുർ മയണിടന്ന;
എനിയ്യേ രണ്ടം ശരിയായിതിപ്പോം:
ഇത്രണു ദിവാനാദവാന്തരംതമ്മം!

എന്നാക്കിലും, ജീവിതഞ്ചോരയും-
പ്രണം വച്ചൊക്കേടിയ ഹതകടത്തിൽ
നൊന്നിപ്പവന്നുപുട്ടതൊണ്ട തല്ലി-
യുടെയ്യേ, ധാരോ മമ കൈ പിടിപ്പ്!

IV

അരതിതജന്മജ്ഞിൽ തോൻ പണിപ്പു-
 ടംജിച്ച യഥ്രംവലി ചാന്വലംയി!
 ഒരു മാമകാശാപ്രവിത്തംനമെട്ട്-
 ക്രമന്നപോയംടടി മണ്ണിനുള്ളിയി!

കഴിത്തു; കുറുപ്പുതി പുണി ഇന-
 പ്രഭാതമെൻ കണ്ണിലിക്കണ്ട കെട്ട് !
 തട്ടിത്തകന്ത് തെള്ളിച്ചായമിട്ട്
 നിമ്മിച്ച തും നാവുമനേരമോ ദേ !

ചിമന്തനം സപർജ്ജവുമെൻറ ഓഗ്ര-
 വിപഞ്ഞയാൽ ചുണ്ണി മാനത്തിത്തങ്ങം!—
 എന്നെന്നുംണണെങ്ക ഗ്രൈലുഗ്രൈ-
 ലേരകം വിശംചിന്റ പടി നോക്കിനിൽപ്പ് !

അന്നമൈച്ചനിലില കൂടി; എന്തോ
 വെറുതുവിച്ചു തയവുകയിരുന്നു:
 നേരും നെന്മുള്ളുമുന്നു കൂട്-
 പ്രിടിച്ചുവോ ലോകപ്പെടുത്തരകയോ?

ഇരിപ്പിടം തിക്കന്തീ, ചുറുപാടം
 ഇമ്മൾക്കിള്ളപ്പ്, കുറിവൻ വരാകൻ;
 അസപ്പധമിക്കണ്ണു മുക്കാലപ്പുരുഷിന്
 നേങ്കൊടിയിടുത്തു?—തു കുറിപ്പം!

കുറിപ്പ് കരിക്കുകപ്പു വക്കി, നഞ്ചി—
 സന്നേകമട്ടംമുവാസമിവണ്ണം,
 ചുറം മുഴക്കേ:— ചുടലക്കുറം പേര്—
 ലിക്കനിതാ റംതുരിമുഖത്തീക്കും!

അരംബണത്തിനുകൂടുവർന്നും—
യിതെന്നും പോയും നരകംഭായി:
അഹിത്രവസ്തുക്കളേഴ്യമുള്ളടി—
തത്ത്വജ്ഞത്വം നിഖനിനിടനു !

മുക്കണ്ണമേ, നിന്മം കൈയിലുള്ള—
തെപ്പാമിവന്നും വില കൊടുത്താണും ?
എനിഝ്റു വൈക്കണ്ണസ്വം വള്ളത്താ—
ദിവ്യതപവും വന്മികായമായോ?

അവച്ച്, ധാവച്ച്, ഒരുനിഝ്റു നിത്രം—
നിത്രം ക്ഷേത്രങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിലും;
കംച്ചിടങ്ങുകിലുമിന്നു കൈവ—
ഓപ്പും പ്രശ്നമാണെങ്കിൽസം ഘുമത്തം !

പലിച്ചിഴ്ഞും വിധി വിപ്രയോഗം—
പുരുഷവന്നമ്പിലിട്ട് വീണ്ടും;
കുതായ്മരി എന്നു, കൂദേശവജ്രനം—
നതരത്തിലും ദന്വതിമഠ മനസ്സും!

V

ഇഗത്തിനെച്ചുറിയ ചങ്ങലച്ചും—
അകിണംപി തുന്നവരുതാങ കണ്ണി കൂടി;
കരച്ചിലും പുഞ്ചിരിയും പിന്നാൽ—
ഓംപ്രായം മുടക്കംക്കാങ മുടക്കുക്കി:

പുലൻ പിരോട്ടിവസം; വിശക്കി—
ചംകം വിശേഷാൽ ഓധിദ്ധവിനോദം:
ചെറുമീതകക്കംളു ഹൃദയരംക്ക—
മിങ്ങന തംന്ത്രാൾ ഇനി ഏക്കുടക്കേ !

(യുമകം)

ഇയ്യംറുനിരാഴിയിലെത്ര ചെന്ന
ചാട്ടി; വക്കംഡത്തിനിന്നിയെയത്ര!
കഴക്കിൽ വേരും മരിച്ചതു പീന
പ്രക്ഷണംപി പോങ്ങുന്നവതനെന്നയല്ലോ.

വൊതിഞ്ഞ വെണ്ണവംകരാ നീങ്ങി വീണ്ടും
 തെളിഞ്ഞതിടം വാനിന ലീപ്പേന്നെറും;
 മഹം കൗപ്പിച്ചമരം ധരിത്രാ
 മുന്ത് മല്ലസ്തിയംര തുകം;

കുത്തിക്കണ്ടുള്ള രസംതലാന്ത —
 മെംതിപ്പു ലാരക്കതിമയുപചരിപ്പിയും —
 പ്രംബനംപരിപ്പേരംരംകാലമുത്തു-
 വീക്ഷിച്ച കണ്ണിനിന്തുണ്ണ നിങ്ങം !

(യുമകം)

നിസ്സംമിസ്സംസ്തിയെന ചൊൽപ്പു
 ബ്രഹ്മജ്ഞരാം പണ്ഡിതർ — അത്യിർപ്പിയും;
 പ്രേമംത്മാത്രാമവരുപ്പസിജ്ഞ
 പിലവപ്പുടനേംനീവനി പ്രേപഞ്ചം !

ഉണ്ടയിരിയ്യാമിനിയും പിറപ്പു;
രണ്ടുള്ളതി എങ്ങെഴുതുകുടാം;
ഒരേ നിലയ്യേരിയ്യായ സൗഖ്യം എത്ത
വീണ്ടും ചമ്പ്രാൻ വിധി ശക്തിനാമോ ?

അല്ലെങ്കിലെങ്കിയ സുവംസ്യകൾ -
ലേംക്കെത്ത നിന്മിച്ച പിടം വിനേംദം ?
എങ്ങാല്ലെന്നെന്നുഡാരസ്വത്ത് -
പ്രാഞ്ചിച്ചിടം സുന്ദരച്ചന്നവിംബവം ?

ഈക്കു തട്ടാത്ത നവപ്രഭം,-
മിച്ചു നിൽക്കാത്ത വിലാസഗംഗം,
കണ്ഠകൊണ്ട കംഗംയുമിജ്ഞം കജ്ഞിർക്കം -
ം,നക്ഷം കിന്നുന ദിവ്യകംവ്യം,

വംശാത്മക മല്ലിനുമരമഞ്ചുമംപ്രം,
 ചുട്ടം ദാസപങ്ക് ക്ഷതിർ—എന്ന വേണം,
 അസംശയം തൊന്തവരപ്പിംച്ചു—
 ഉഡിപ്പുതാം വസ്തുവത്തെപിതിയം!

(യുമകം)

ഒരുദ്ധേ, കാലന്തരം പെട്ടിമണ്ണിലെവന്നും—
 കണ്ണിനു കൃഷ്ണരകമംസുഞ്ചുവം;
 കാലത്തിന്നുക്കൊണ്ടതരിച്ചുട്ടും—
 എക്കന്നതോ പാഴീമരവരം ജുഗത്തിൽ!

അശനപ്രം വസ്തുവശേഷദേഹം—
 നതരത്തിലും നിന്നുകളിന്നാതുണ്ടാം;
 അതിന്നിയും മരംബാധച്ചുപ്പിൽ വന്നു—
 യന്തർമ്മരത്തിൽ തുണ്ണാം നിരയ്ക്കാം.

അടഞ്ഞോ, മഹാത്മപരമിതെൻ വിചാരം—
ചുന്നതിയ്യിൽ ദൈയുംണാ പക്ഷന്നിടനഃ:
തുണാവേദായും തറരക്ക്രൈഡുമെംപ്പും
താലേംലമർട്ടുവിന്നായ കൈയിലോ നാം!

സമസ്യക്കേയറിണ്ട രവത്തിയംമ—
ബ്രഹ്മത്തിനില്ലേതുമപാധിഭേദം;
ഓരനഗ്രഹകൾ റംറിതിൽനിന്നാ നഷ്ട—
മാഞ്ഞോയ് രതാം മു നഷ്ടമെന്നം !

VI

ധംനാന പീലിപ്പുത്രമാല ചംത്രം
 കാർവില്ല മായുള്ളിതു കാൽക്കുണ്ടതുതു;
 മഹിമസം കുറ്റിനമേ വെങ്ങംവാ—
 നൊന്താ വിധം നീണ്ടു കീടനാകുംജിം !

ഞെളിഞ്ഞു തോ,നൊൻ പ്രിയവത്രിയാളിൽ—
 തെരളിംത തുനമകൾ നോക്കി നോക്കി;
 കാരോനമിപ്പുംകുടിക്കുമേഖിടിത്തി
 വീഴം വിപതേതാളുകയായിരുന്നു!

ഒരേ, പുമാ ഞാൻ പിലപില്ല—വിശ്വാ—
 തെരന്തിലെങ്കു മര ഓഞ്ച ചേരു:
 വെളിച്ചമെന്നോ നിഴലെപ്പമുണ്ടു—
 നൊന്താലും മനസില നീതിതത്തപം!

അഭ്യന്തരവൽക്കരവിതകങ്ങൾ -

കുണ്ണിൽക്കു നിത്രം ചരടെനു വന്നാൽ,
പാനു പോയിടിന ജീവൻ നാം
പ്രാത്മിക്കുണ്ണം ശംഖപതമംഗളിലെ.

ഹാ, സ്വാഗതം തത്പവിച്ചംരകേ! നീൻ
ചക്രിച്ചിത്തുള്ള കരഞ്ഞർഥ വീണ്ടും
തടങ്കുകേന്ന കണ്ണകൾ — ജീവരക്ഷാം
ചരടെട്ട്; ചിൽസൗഖ്യമന്മ്മയേ നീ!

മതിന്റു, മെല്ലേച്ചുരു പീച്ചു വെപ്പാൻ
 തുടന്ന നാമം തെംട്ട് പിരിഞ്ഞിടംതെ,
 കരമുതന്തൾ രണ്ട് കിടംങ്ങളേഴ്ത്താ
 വോലേ, കഴിച്ചു വല തിരുപ്പം എന്നും.

കഴിച്ചുകൊണ്ടുട്ട യദേശ്വരമന്ത്രം
 മന്ദിരി ക്രിക്കൂയിരം വേർ;
 ഞങ്ങൾക്കു സവേംംതസ്വവ്യും പിഴഞ്ഞ—
 താ എന്നും ചേന്നുംകമിടത്തിൽ മാറ്റം.

ക്കേര കളിപ്പംട്ട, മെംഡേ കളിക്കു—
 തെതാ, മേ കളിക്കാട്ടി, ലെംറേ വികംരാ;
 കരംപംക്ക മംംപം തന്നയ്ക്കു— ഇം നിഃജ്ഞം—
 തിരുന്ന ധാര, കൊച്ചുകിടംങ്ങൾ എന്നും!

കംടിക്കളീംപ്പുംട് വിശ്രാ ചേയെ -

‘അങ്ങമു, പഴം പംലവിചല’നു കൈഞ്ചി

ചേരാണെ ചെന്താരതിൽ പിന്നു കൈയാൽ -

ചേലംമുഖം അവിടുവിട്ടിട്ടുണ്ടാം,

കരാക്കിയായ്ത്തന്റെ ഒക്കിയിൽ കരേറോന്തു

കൈ നീട്ടി, യീ തുഷ്ണേഷ മരോ മാറി

ശാപ്പം പിടിപ്പിയ്ക്കാണെ കായ -

മംക്കനു വാത്സല്യപം വിശനംപം!

(ഇക്കും)

മന്ത്രിൽ ദ്വിസ്പയം പീണ്ടിനെയംചരിയ്ക്കു -

മംഗലേശവത്തിനേര തപോശപ്പുലതെന്തു

കൈടക്കവേൻ ദേവകർാ ചൊല്ലിയിട്ടും,

കൈഞ്ചമംരത്തുമംഗ്രൂട്ടി വൈച്ഛട്ടുത്തു!

അവരതിനംയും, അതാളിലിലും വിവേകം -
 ദീപത്തെയാംരോ നിന്തു ക്ഷണിക്കി;
 അതിൻ വെളിച്ചു തൈബിനം താരിഞ്ഞെ -
 ഞങ്ങൾ, ധ്യായിക്കേണം റിക്കവേർക്കുന്നും ഫൈറ്റ്!

പ്രഥമവരംഗക്കാളീയിക്കൽ വേണ്ടം
 ‘തേപ്പ്’ക്ക് മുവത്തിനേം നിരം പക്കൽ,
 അതേ മുതൽക്കാളും കിംപ്പുവെച്ച
 നടക്കണം രാശീകർണ്ണ അഞ്ചേരിയുംയും.

പ്രംയത്തിനേംപ്പും മുക്കണ ലേംകം -
 ചംഡപ്പിരിപ്പാഴ് ചുരംകൾ ക്രമേണ
 ഇഴ രണ്ടിളിം കൈവിരല്ലെന്നുമിന്നും
 വലിഞ്ഞു ഭദ്രപനയംസാക്കന്നു.

താങ്കളുടെവഗത്തിൽ വലുളന്തേപി
 പിന്നിട്ടിട്ടു പുഷ്ടിയുജത്തു:
 മരം തള്ളിക്കാൻ തുടങ്ങേണ്ടില്ല-
 മൊപ്പും ദിക്ഷിച്ചിട്ടിന് വല്ലി പുത്തു!

അതുവട്ടു, യാദിന്ത്രിയാഥാരകാരം
 സരിത്തിനന്നതുനാടു ബാശ്ചവംപ്പാർക്ക്
 അട്ടക്കാലൈത്തിപ്പിത്ര വല്ലു പഠം,-
 മാതപ്പുമായംക്ക്, ചൃഥുതോട് പോല്ലു!

നിരന്തരം നിന്മലവംപ്പുതോയു-
 നിലെംഞ്ചതമാമത്തുന്നവസ്രഹിപ്പം
 അഭ്യന്തരം, മച്ചിപ്പു, തുതാനേംടംം
 തുണ്ടിക്കു വെവവംമികകല്ലുമാണി!

யിക്ക് പെണ്ണയും, മാൻസിനക്കിനാവിൽ -
തത്തകിക്കഴിപ്പിപ്പേംകൈ ചിവുസ്സുത്രം!
മതിന്റെ ശ്വംട്ടിച്ചീരി കണ്ണനാരിക്ക്
മട്ടിയു ലൈഡം വീജിയിച്ചിടനാ!

VIII

പ്രവാവകത്തംവെഴുത്തും വിഖ്യാസ—
കാവ്യത്തിലെബീംഗി തിക്കണ്ണ ഓഗം
മം, മാത്രയേംമെൻ ചുടക്കണ്ണനിരം—
ലെന്നെറു പേടിച്ച പുമംവിലീ ഞാൻ!

ഇങ്ങില്ലുംപ്പും കംക്കാണ്ട തന്നെന
മംച്ചിങ്ങാണോ മരിച്ചിമാലി
ഭേദകത്തുംമം, ഒഴ്വികാസിയുക്കി—
ത്തീങ്ങം പ്രംതത്തെ ചെപ്പിപ്പുത്തണ്ണും!

ശത്രുഗുഠിൽ ഉള്ളിന്നടിയിൽ കിന്നിത്തു—
മംരാന്നുമംച്ചുത്തിലെഡാളിത്തുലവത്തും
അരുളുയംയിപ്പുല നംദം കഴിത്തൊ—
ണാറിഞ്ഞു നമ്പംകുട്ടേകിട്ടും.

അരതേ, ചിരം ഭ്രാവവശാൽ തനപിച്ചു -
സാലേ മനസ്സിൽപ്പാമംഗരംഗം
തട്ടിത്തഴയ്ക്കി; വെയിൽ തട്ടി വേണും
മുളിച്ച പൊന്തും ചെടി വേർപ്പിടിപ്പാൻ.

എന്താകിലും, ഞങ്ങൾ പോഴിച്ച കണ്ണിൽ
കൊണ്ടും കൂളിർപ്പുണ്ടിരി കൊണ്ടുമോറം
പൊടിച്ച പൊരുത്തത്തുണ്ടാൻ നിന്നും
പ്രേമദ്രുതം ചുജ്ജിതമംഗലിതശ്ശും!

ജീവിജ്ഞ വിശ്വാസമിക്കരൻ മുഖംബും -
വികാസമം നിന്മലഭന്തിത്പം:
തദ്വിധുംജിപ്പിപ്പുസരംതിലേതു
വിശാചനിപ്പുംബടിയാകയില്ല!

കല്പംനേവയശത്താട് മാമരങ്ങൾ
പോലും തദാ മന്ദഗിതി തുകി
ശാഖാകരം കോർത്തണിനിന്നു കംട്ടി—
ത്രഞ്ഞൈ ഭേദ്യാ പല റത്നങ്ങൾ.

വിചിത്ര, മിപ്പാഴ്ചമെന്നിലേംമൽ—
പ്പുംവല്ലിതൻ തുമലർ വിനിയാണ്,
ജഗ ത്രിപ്പതാട്ടക്ക വസന്തലക്ഷ്മി
പുന്നന്ന് പുംബാട്ടികയംയ്ക്കാഴിന്തു!

കടന്ന പോന്നീടിന കാനനങ്ങൾ
പുന്യത്രണിത്തപുകളും മാറി,
വിവാഹമാം മേരവിലേറി നില്ലും
ഞങ്ങൾക്കു കേളിക്കു കും വള്ളം.

അരന്മുഖസംഖീക്ഷകളിൽ ഗ്രിലോക -
 ദിപ്പ്‌ലൈമ്പുംമിയ കണ്ണ തെന്നേർം
 അരമംഗശനംക്ഷമസ്യ ചേക്ഷ -
 മാ നടമെന്നതരു നക്ക്‌തിപ്പ്.

നിമേഷമോരോനാമപുവ്വ്‌സെഞ്ച്ചും
 ചുമന്നതാ വന്ന വന്നണ്ണി മയിൽ;
 ചുരാണവാക്കുഞ്ഞും ചുക്കുളി വിട
 വെക്കുള്ളമന്നാർ വിലവെച്ചിരുന്ന!

ഉണ്ണന്നുംനുള്ളതു ഭാംകി, തെന്നേർം -
 കഴിംഗംഗം ചുലകം പ്രകാരം,
 മിക ചു പേരംകുപ്പ്‌നാമൊന്നായ തി -
 കാണിച്ച വന്നന്തിയ വാസരങ്ങും,

വിചിത്രലീലാവിവേം വിള്ളെടി—
ചുംകമുഖമ്മംബുക്കണ്ണങ്ങൾ ചിന്നി,
വേത്തും സുവസപ്പള്ളിയുഗ്മാനം
തുടർന്ന്, തന്റെ തോഴിക്കൈന്നപോലേ,

അപ്പണ്ണുഗാനത്രിജ്ജപചംരമപ്പി—
ശ്രദ്ധിച്ച സന്തൃഷ്ടി വരംജ്ഞരുലം
തൻതൻ നികേതം പ്രതി പിട്ടു പോകം
വിധ്യാ എട്ടം പിപ്പക്കളിട്ടിരുന്നു!

(വിശ്വാസ ന. ०)

കൊതിച്ച താശാമണിമാല മാറിൽ—
ഉരിച്ച നിൽക്കുന്ന ഗ്രണാങ്ങരങ്ങൾ
ഈ തന്നെക്കൈത്തുവിരൽക്കൊണ്ടു ചുണ്ടി—
ക്കാണിച്ചുടൻ കൊച്ചുമുഖം ഇനിച്ചു!

അവലൂകിലാപ്പുൽക്കളിൽത്തിങ്ങനു
തേങ്ങപംക്കിരിഞ്ഞും വിധിച്ചവിപാകം:
കിടാങ്ങളിനോ വൃത്ത, പണ്ടകൊഡിവു
നാം കുറുമപ്പുംദോ ചിരി ത്രട്ടിനേംബാ!

ശൈലിത്തു തുംബ വിസ്തി; ജഗത്തിന്തന്നെൻ്റെ
സന്ദേഹവംഘ്നിൽത്തെലിയുന്നതാണോ?
ഇങ്കിലംപെട്ട മനഷ്യർത്തൻ നേ_
ക്കിളിച്ചകംട്ടും ചില സത്തപ്പേഡം!

അംബ, പ്രധാനമൈകവിധംത്രി, നിന്നോ_
നമ്മിച്ചിട്ടേ മതഭാഗ്രഹാം എന്നും:
ഇവണ്ണമത്രുഗവിപത്തിലംബൈ
നന്നകലഞ്ഞനാകിൽ നിത്തിനെംബേ!

IX

ക്ലീർക്കണ്ടായ കരളിക്കൽനിന്ന
ചുമ്പിച്ചുട്ടും മുഴലം യോധും;
കത്തിജപലിപ്പും കടന്ന യഹസ്തകിൽ—
തന്നെപ്പു തുകം ദിവചന്ത്രവിംബയം;

നിയുദ്ധതേജസ്സുക്കൈത്തലിന്തരു
കാണാവതാക്കണ്ണിക്കുവാർക്കുചുണ്ണം;
ജനങ്ങരക്കരറിനമൊന്നന് കരി—
നാവാത്താരോമന്ത്രം ബേം ഭജവല്ലിവന്നം;

പിടത്തു ചാത്തന്നുതയിക്കൽ വീഴം—

തടക്കി നിന്തുന്ന കടംക്കുപംശം—

വാഴവതോ വാക്കുകൾക്കുണ്ടാരുമുണ്ടു
വരിച്ചപത്രീപ്രണയപ്രാവാ!

(വിജയം)

വിടന്നിട്ടും പക്ഷജക്ഷയുള്ളതാണ്—

ബലംപും മന്ത്രിപ്പും വണ്ണിപ്പോലെ,
നിശ്ചയചിന്താരമേംമലാളിന്റെ
ഒറിക്കപ്പെട്ടുകയേണ്ട നാനാശപസിപ്പു!

നാനാശപമാം സംസ്ഥിയിക്കപ്പെടാം
നമേഘപ്പുരട്ടാൻ വലതും സുവാദാർഡം;
കട്ടാബിനിസുസ്ഥിതമൊന്നു മാറ്റാം
നാകം ചമ്പു നരകംഞ്ചാലും!

പ്രംബണശിൽ ബംഗളതോപധാനം,
തക്കപ്പേരുണ്ടുമെന്നപ്പുതെപ്പും
കൈവന്നിരിപ്പുംനൊരുന്നരുമാന്താൻ
കരാളമാമംമയബാധപോലും!

ഉമ്മേൻ രത്നങ്ങളുടുത്തു നോക്കി—
ല, ഒരു കിരാവിന്റെ ശിൽ മോഹിതനാം ഞാൻ:
അല്ലെങ്കിൽ മത്തുൻ, നിശ്ചയക്കൊണ്ട് തുഷ്ടൻ,
സാക്ഷാത്ത് സ്വന്തമായ നിന്നും പോരു?

ആരാധനക്കവാഴതന്ന, എന്ന—
ടക്കന്ന പ്രോക്കവാഴതിനാമീ ഞാൻ
കംഖന്ന മർ പ്രേയസിതന്ന മുണ്ടായം:
ഹാ, ചേൻ നില്ലുന്ന മല കാണുകില്ല!

പ്രസാദമാന്നാരിമ തങ്ക്കുംവ—
പ്രദലുന്നാമെന്നയന്ത്രം മിച്ചും,
അല്ലെങ്കിലും ചേർന്ന പ്രതിമാച്ചന്നതെ—
ക്കൈക്കൊണ്ടിടം ദിവ്യഗന്ധത്തിൽ വീണ്ടും!

X

പുന്നാറ്റതൻ പൊൻചിരകംലു, മറ്റൊ
 പെടംതെ നക്കിരുപമത്തിനാലും
 സപഗില്ലംക്കും ധരയും വിധാതാ—
 വിനിശ്ചാരലേംക്കതിവിരംമെമ്പും!

ഇരിന്തുരാക്കിൻ പൊടികൊണ്ടു വെള്ളി—
 പുണിജ്ഞാനങ്ങും രസവാദനാശി
 സർവ്വത്തെയും കംഞ്ചനമാക്കിയിട്ട്
 കാലപ്പെട്ടുയാംവൈഷ്ണവ ദുക്കയില്ല.

കരംപുണ്ണമന്തഃകരംനാംഗ്രഹമമ്മ—
 സ്നായുക്കൈരാത്തുപയതിമാർക്കം തെങ്ങപം
 ഇണക്കി നെൽക്കിടിന ഭീവിതപ്പു—
 സ്വട്ടിനണ്ണിപ്പുംകസവിട്ട് ശൈവം!

ചീരാക്ക സമംരാധിതസ്ഥമേഗ്രും
പൊഴിച്ചിട്ടിട്ടും പുന്നവിരിയിക്കലാണോ,
ലോകപദ്യം സൗഖ്യപ്രസ്തുതമാക്കാ—
നെന്തിള്ളു തുമ്മതു കിട്ടാം കൈകയിൽ.

ആഹാരം തൊഴ്പര്യ വള്ളൽ പുണ്ണ്യ—
പ്രേമം പ്രപഞ്ചത്തിലതിനേറ്റം നാമകൾ
പക്ഷത്തി ശശ്രദ്ധിപ്പിക്കാലേ: തൊഴ്പര്യ—
ക്ഷിതിയിൽപ്പരം ഏകാന്തരകമെങ്ങു ഒവണ്ട്!

ജയിച്ചവോക്കെന്നാക ചാരിതംത്മ്രം
തേടിത്തിളിയ്ക്കും പ്രിയതൻ വച്ചസ്ത്രിയർ
തൊന്നെന്നേറ്റര ഭാഗ്യങ്ങളെയുംനുടി—
പുഞ്ചകണ്ണത്തുകനായി വീണ്ടും.

‘കനായി ജംയറവർ നിങ്ങളെ’നും
 പ്രത്യുസംഭവത്താടി കാലഭേദവൾ
 ആണേരിതൻ ദൈഖ്യഭാംഗി കംട്ട്
 പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു ദിശമെന്നാടന്നാൽ!

മാ കഴു, മുച്ചിതിനിഇജഗത്തി-
 ലഭ്യാഗതിയ്ക്ക് വഴി വെട്ടിടനാ!
 നീരാഴിമേലുമ്പിനിരയ്ക്ക് കാണാ..
 മുയച്ച് തൻ താഴുക്കു അലപ്പോ!

കിരത്തു തുടം വിധിതൻ കഴിപ്പി-
 എടക്കി പൊക്കനാ നഭസ്സിലാഡി;
 നൗതാന്ത്ര വീഴനിതയസ്തലത്തിൽ -
 കുറഞ്ഞവ ശ്രദ്ധ വിനോദഭാംഗം!

•

മരാറ്റു? ഉള്ളീവിതമന്ത്രിയെ
പാരോ ജപലിപ്പിച്ച തടിൽപ്പിലും;
കൂൺലതൊട്ടുക്കു കെട്ടത്തിതാനം—
ഞാൻ നിന്മ കുണ്ണിയു, മന, രണ്ട്,

•

XI

ഉചിയ്യുമീപ്പോംഡാപ്പുകവലനാ കുട്ടി-
മുഖല്ലിനത്സാധകരതപരമേറും:
തഴിക്കപ്പട്ടിനിടയിൽക്കുരക്കണ
താർ മൊട്ട് വേള്ളത്തും കുറഞ്ഞുകുരക്കണ.

ഇയോവദേശാധതികാൽത്തകന്നി-
ടിപ്പുംതു ഭാവിതെതളിച്ചില്ലിനജ്ഞിൽ
അവള്ളുംഡംഗ്രാ വിലഗുന്ന സൈഖ്യ-
മന്ദ്ര റാഹമം ക്കാറിമാശഭാവം.

കാരം നാംമാക്കിജ്ഞിപ്പംരാഘവാനാവും
തൊരം; ജഗങ്ഗ, തവ ദിവ്യഭാഗം
തുരക്കാവയനാടെ മുഹിൽ—അന്നീ-
യാഹോളാജഗീതത്തിൽ മിടിച്ച ചിത്തം.

മാതാപുത്രനാർദ്ദമവാംബുജ തതിൽ -
 ശ്വിംബിച്ച പാൽപ്പുണ്ണിരിയോട്ടിടെ,
 ഇളം തലിർച്ചേജ് വടിക്കൊട്ടു മേരേ -
 ലൈൻ മംറിതിൽ ബോംബുക്കമുട കത്തി,

അരു ഞങ്ങൾക്കുക്കരണാരമ്പിക്കി -
 സ്വക സ്ഥലിരംഗമലക്കിയേ,
 അതിൻ കഴിർപ്പുകവിജ്ഞത്രേഹരു
 മുകൻ തൊന്നെന്നീറ മനോമുവത്താക്ക

(ശ്രൂമഹം)

അപ്പുക്കിലമ്മട്ടാങ ഭാഗയേ -
 മിയ്യുള്ളവന്നു കിനാവിലന്നേ?
 കിനാവിനം മേ ചീയില്ലയെന്നായ്,
 മംപാപി എന്ന മു മുതഭാങ്ഗമ്പോ!

ഇം മര്ദ്ദാഗ്രഹനായ ലോകത്സാപ്പ്-
 കല്പദ്രുമത്തെയിനന നട്ടവെപ്പും
 പ്രാണൻ കളാശം മമ സാധപി; താനോ
 പാഴോച്ചലമില്ലാത്ത മരംസമലത്തായ്!

വിന്റുന്തിസംഗ്രഹിക്കേണ്ട ചും മൽ-
 ചും നീതിയേക്കിന ദിവ്യഗംഭാം
 നിലച്ച ചൊൻകപി മറിയും യാലെ-
 ക്കിപ്പോം കുതാന്തൻ കുതകുത്രനാവാം.

അരംഗം, നബ്ലൂസികെ നടന്ന തേജോ-
 ശേം ഒളി, കാരറിലുലത്തു ചുല്ലും
 കല്പം വകത്തുന്ന വിന്റുഡരാഗ-
 വിന്റും കൈക്കൈ, തു വിനാശശൈഖ്യം!

നംദിപ്പാങ്ങൾ ചുമ്പിനെയൊരുക്കാൻ കാരണമാണ് -
സീൽ കംറ ലേശത്തിനെല്ലാത്തുകിയണം ദാർ,
ഇന്നൊംം വീപ്പും ലത്തിനെപ്പുരഞ്ഞി
യാതൊന്നു, തിന്മ സക്തി ജയിച്ചിട്ടുണ്ട്!

പുന്തികളിൽപ്പുകമണംചു ധാതാ -
 വഴുന്ന് തയ്യേ വിരചിച്ചു വിശ്രപം;
 വിടന്ന് തക്കപ്പുനിനിർസ്സുമത്തി -
 നാതിക്കൽ റിഞ്ജുറു റിമേഷമണം!

ഉങ്ങാഡലചുംതിടമാഴിയിക -
 ലെദ്ദാണ്ടു വെള്ളിപ്പുത കൂടിനിൽക്കേ,
 ഉച്ചേച്ചുള്ളിവഗ്ഗേസ്സു കൊതിച്ചു കേരി -
അടം റിന്നു നിലയററ മത്തുൻ!

ഹാ, പത്രു മാസത്തിനാക്കത്രു പത്രു
 ഒന്നത്തിലെജിവിതസ്സവുമെല്ലും
 ക്രിയൈഡ, എന്നെല്ലാം വിരിഞ്ഞി വെച്ച
 തിപ്പുറയും താളി റട്ടാവെന്നോ!

ക്ഷേരാമന്നപ്പുവിൽക്ക് ചുട്ടവരം
 ഒപ്പാരാത്തവള്ളും ലഭ്യവെന്നുറ ഭാഗ്യം
 എല്ലാറിലും വെച്ചു ശരിയുമാമി—
 സ്ഥാവത്തെയെമ്മട്ട് ചുകന്ന നിൽക്കും?

അനന്തമിച്ചിന്തനമെന്നുറ കഴുറ്റി—
 രാധരിന്നോഴുക്കേരുകയാണു മുറും—
 നിൽക്കെട്ട്, ഞാൻ ദിസ്ത്രിമംകിയാലോ
 എന്നോമലാർത്തൻ പരലോകമാറ്റും!

(ശ്രീ ഏ ഓ .)

ചുവം 20 വരി 10 റംബരി എന്നാൽ തു യം ചി എന്ന വായില്ലാം.

